

BRÜNHILDE PLOHL

keresztveződsink testvérvárosunk is van,
és testvérbiciklink, mondom, és mi is egészen testvérek vagyunk, mondom, lapul a béka az iszapban, bökdösöl, mondom ne, fertőző, távolról szagzik már, hát így mellette, Bács-ér szegélyen, ilyenek ezek az erek, mondom, keresztveződnek keresztül-kasul, testvéresednek ugye, mondom, az is szagzik, testvérvárosunk közé feszült Bács-ér, hogy búzlenek, kémények, tetők, falak, de fák és emberek is, noha ezt nem érzik, mert saját szagát senki nem érzi, ahogy én sem a tiédet nem, mondom, nekem csak ez a folyam szagzik, mint egy fertő, békák tömegesen bele, csend, kell mondom, mondom, engem is keresztvezettek, felakad szemed, de azért meg kell tudnod, Frodó volt maga, noha ellenkezett, mikor látta anyukámat, szemérmetlenül vetette, rá magát akaratlanul, de keresztapának, anyának lenni akarni nem kell sőt, ellenkezni kell, hogy egészen lehessen, megtagadottságából szakadt hibrid, mozdulatlan szemed tükrében, ebihalak sűrögnek érben, testvérléseink keresztje, magad alatt húgod, akarva-akaratlan, Bács-ér partja mentén feláll, biciklire pattan, vagdossa magas fű-nádas, lábáról felhőrpinted, véres szád széle, szagzik keresztveződésben útjainknak, porba hemperegve peregetjük, kerekezéstől nedves testünk, festve vérrel, köldököm köré körkörös köröket, írod föléje Fertő-tó, nevetésünk görcsei, vagdalják erezetesre, lemosni úgysem fogod, fertőző Bács-érnek vize tilos, tilos, mondta anyukám is, mielőtt Frodóra vetette magát, és beterítte szaggal őket is a Krivaj

hempergéseink soká nyújtózkodtam
kéményből, testem a tetvek-bolhák, pöttyösre szívták, nagy szél fútta, nem csúszott már, másztam le kormozó létrán, köröztem kémény körül, rajzolódtak egyre nagyobb körök, mondom, majd találsz, ha jössz, körözve tisztást, löszhátságot, erdőt, mezőt, tavakat, folyókat, a dűlő utak hálózatán, kóborolva hosszan, hagyta poros lábam, nyomtalanul földet, folyókat, tavakat, mezőt, löszhátságot, kormozódva tetves-bolhás kéménybe, szoknyám lebegésén ragadt tekintet, mondom, egy valaki lehet, szerető bátyám, tekintve tekintet, szőke talán, felérve fekete, biciklijét láncsal kötötte, körbe kéményhez, csíptetőzve derekára, csörgedezett tetejébe, tetves-bolhás kéménynek, mondja, Léda vagyok, én Hilde, mondom, szeméből a feketéből, talán zöldből, nem vettem tekintetem, tapogatva haját, drót-e vagy selyem, ejtem csupasz vállára, izgatva saját magával, kezét helyezem szoknyám alá, bimbó virágzik számban, nedvben összeérnek, duzzadó ajkaink, tetvek-bolhák kéményből, csúsznak láncodból te is Lédám, áztatott tisztáson, hempergéseink löszhátán, erdőn, mezőn, tavakon és folyókon keresztül, dűlőutak taposásába, különbözőzésünk ellehetetlenülése, gabalyodott egymásba, hajunk kazal, zuhanásunk Bács-érbe, oldja nem csak

ketté, főleg egygé, táncot iszapban, ritmustalanul járunk, tudd meg, ha gondolk rád megpofoz, én visszára, szeret, szerelmesked, égen akadt tekintetem, pofozza, én visszájára, szerelmeskedünk, mondom, bátyám egy van, neki férje, mégse pásztázza az eget, ugrál hátamon, mondd legszebb, legfinomabb csípőm, kedvenced klitoriszom, bárhol Lédával, hempergéseink tisztáson, löszhátságon, erdőn, mezőn, tavakon és folyón, hegy lábán végig avaron, gomolygunk bolygóvá, világod amilyen föntről, bátyám, Lédával mint testvérkedéseink, majdnem egészen, jönnöd már nem kell, megyünk mi sokat el, sárga foltok a kékségen, Léda pofoz, én visszájára

istentelenül szemedből pettyek,
borítják tested, Léda ha megtudja, mondom, csapsz fenekemre, markolva mellem, alattunk duzzad, sánc vize, várfal porhanyóssá, szemeidbe mosódik, téglarésnyi hajlatokba bimbóm csípődik, ha van isten, fogja fekete mutatóját, nagy fehér órának, kólintva fejbe, téged-engem, megcsúsza pocsoltyába, zuhanna a dunába, nem folyamodnának tovább hajók, felednéd te is egészen, hova-hányra tartottunk, csókolsz homlokon, mi sohase halunk meg, mondd, folyásunk örök, mint Bács-ér, még ha szagzik is, dunázik most, mondom, a hal az hal, mondd, halszagú folyása, ajkaimmal cimpáid zárom, füleden-orrodon, vízbe vetődni az istenért, mondd, talán, mondom, hitem nyeli, istenem, hovatovább imám, mondd, szereti az esőt Hildid, nyújtózni fűbe, bele nem férve öledbe, mondom, az isten áruló, neked teremtve, nem férek el benned, kékbe akad szemed, szűkölködéseink közepette, ernyő nélkül hogy lehet, sötét alagútig, lyukat kaparni egymáshoz, talajvízbe csobbanásunk, útnak százba ágazása, visszhangzik Léda kiáltása, nedves falain siklik, pofoz, én visszájára, hogy mégiscsak félek

dunázásaink egyetlen,
zöld tekinteted, nem látá, húgod csak, éppen most, kék tükrében, döbönt rá, zöldségére, hogy lilulunk, istenien szét, de főleg össze, csúsza ujjaddal, papírokat hajtogatunk, duna folyására, hajókat hogy, ha jó, nem várunk, tengerig kapálódzva, hajjat szemedből, kóstold mondd, sóshoz érve, nyalogatnád akár, le testemről, dunázó hullámok, vöröslő szemedből, veri pergését, sós tengeren, elmegyek veled, kezdedbe szemem, ujjad nyelvvel, szövögeti bogárkán, el felé, tekintetem maszkba, száradt papír, zölden cikázik, szemedben mondd, kék volt, testemből papírgalacsinok, szövegbe szakadozva nedvesednek, át ígérted, pedig egykor, nem meghalásunk